

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 376/2026-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného LOVÁSZ LEGAL s. r. o., Železničiarska 18, Bratislava, proti postupu a uzneseniu Mestského súdu Bratislava II v konaní sp. zn. 40P/76/2024 z 31. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 4 ods. 1, 3 a 4 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom mestského súdu v konaní sp. zn. 40P/76/2024. Navrhuje uznesenie mestského súdu sp. zn. 40P/76/2024 z 31. októbra 2025 zrušiť a vrátiť mestskému súdu na nové konanie a rozhodnutie a priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ argumentuje aj potrebou priznania primeraného finančného zadosťučinenia, priznania ktorého sa v petite svojej ústavnej sťažnosti nedomáha.

2. Sťažovateľ je účastníkom konania o zmenu úpravy práv a povinností k maloletého dieťaťa. Ku skutkovému stavu v úvode odkazuje na konania vedené pred Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. I. ÚS 369/2025 a II. ÚS 464/2023. Porušenie svojich práv odôvodňuje genézou napadnutého konania s odkazmi na zmieňované konania pred ústavným súdom, čo sa týka podrobností.

3. Sťažovateľ mestskému súdu oznámil, že na Mestskom súde Bratislava IV je pod sp. zn. 49Cos/1/2025 vedené konanie, v ktorom je sťažovateľ žalobcom a žalovaným znalec ustanovený

v napadnutom konaní, ktorého sťažovateľ navrhol z napadnutého konania vylúčiť. Do dnešného dňa mestský súd o podanom návrhu sťažovateľa nerozhodol a sťažovateľovi uznesením uložil pokutu z dôvodu nedostavenia sa k znalcovi. Sťažovateľ vidí porušenie svojho práva na súdnu ochranu v nevysporiadaní sa súdu s námietkou zaujatosti znalca, návrhom na vylúčenie a v nezákonne uloženej poriadkovej pokute. Uznesenie, ktorým bola sťažovateľovi uložená pokuta, navyše, nespĺňa atribúty riadneho odôvodnenia, keďže sa mestský súd nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa znalca a neuviedol, prečo uložil pokutu práve vo zvolenej výške. Následkom postupu všeobecného súdu je, že znalecké dokazovanie má vykonať znalec, ktorého nezaujatosť je otázná a vo veci koná nezákonný kolízny opatrovník.

4. Nemožnosť uplatňovať rodičovské práva sťažovateľ vzhliada v postupe mestského súdu v konaní o výkon rozhodnutia vedeného na Mestskom súde Bratislava II pod sp. zn. 37Em/3/2024 v spojení s postojom matky aktívne sťažovateľovi brániacej v styku s maloletou, okrem iného aj zatajovaním bydliska maloletej. Následne poukazuje na nekalé praktiky matky, napriek ktorým všeobecné súdy neposkytli sťažovateľovi účinnú ochranu a mestský súd po dvoch rokoch znemožnenia styku otca s maloletou nariadil znalecké dokazovanie s cieľom zistiť, aký je vzťah otca s dcérou, čo otec hodnotí ako svojvoľné rozhodovanie dosahujúce ústavnú intenzitu.

5. Sťažovateľ poukazuje aj na nezákonnosť kolízneho opatrovníka a uvádza, že maloletú nemá zastupovať Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Lučenec, ale Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Pezinok, pracovisko Senec. Uvedené odôvodňuje tým, že maloletá má síce bydlisko v okrese Lučenec, ale bydlisko maloletej nebolo zmenené zákonným spôsobom. Sťažovateľ poukazuje na § 112 Civilného mimosporového poriadku a § 90 ods. 4 zákona č. 305/2005 Z. z. o sociálnoprávnej ochrane detí a o sociálnej kuratele a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ako aj judikatúru ústavného súdu. Z rešpektovania kontinuity zákonného sudcu maloletého dieťaťa v rodinnoprávnej agende vyvodzuje rozumnosť rešpektovania kontinuity zastúpenia maloletého dieťaťa kolíznym opatrovníkom, ktorým bol v danom prípade ÚPSVaR Pezinok, pracovisko Senec. Obvyklý pobyt dieťaťa v čase začatia konania, resp. jej posledné bydlisko bolo určené dohodou rodičov v Bernolákove.

6. Sťažovateľ požaduje priznanie primeraného finančného zadost'učinenia 5 000 eur „pre každého z nich“ z dôvodov uvedených v ústavnej sťažnosti, a to najmä z dôvodu narušenia dôvery v právny systém Slovenskej republiky, utrpenej ujmy vyplývajúcej z neprimeranej dĺžky súdneho konania, ako aj zhoršenia vzťahu otca s maloletou.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Podstata sťažnostnej argumentácie sťažovateľa smeruje k vysloveniu porušenia ním označených základných práv postupom mestského súdu (nerozhodnutie o námietke zaujatosti súdom ustanoveného znalca a o návrhu na vylúčenie znalca), uznesením o uložení pokuty a ustanovením nezákonného kolízneho opatrovníka.

9. V úvode ústavný súd poukazuje na to, že môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (pozri II. ÚS 204/2026 a tam uvedenú judikatúru). K ústavnej sťažnosti nie je doložená sťažovateľom tvrdená námietka zaujatosti znalca, preto ústavný súd nemôže verifikovať jej podanie ani posúdiť porušenie práv, ktoré priliehajú práve na nerozhodnutie o podanej námietke. Nie je dôvod takýto nedostatok zákonom ustanovenej náležitosti odstraňovať postupom podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže na to v konaní pred ústavným súdom slúži povinné zastúpenie kvalifikovaným právnym zástupcom. Pre úplnosť ústavný súd zdôrazňuje, že nedostatky badať aj v samotnej sťažnostnej argumentácii, keď sťažovateľ neprepája faktické okolnosti s ním označenými základnými právami a dopadom na ne, ale obmedzuje sa na všeobecné konštatácie a obširne citovanie judikatúry ústavného súdu. K návrhu na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia poukazuje na zmätočnosť argumentácie, keď sťažovateľ požaduje zadost'učinenie „pre každého z nich“ (evokujúc viacero sťažovateľov) s následnou absenciou tohto návrhu v petite sťažnosti podanej sťažovateľom.

10. K vade konania spočívajúcej v ustanovení nezákonného kolízneho opatrovníka ústavný súd uvádza, že sťažovateľ nepriložil uznesenie o ustanovení kolízneho opatrovníka, z ktorého by bolo možné oboznámiť sa s odôvodnením tohto postupu mestského súdu. Za absencie podkladov potrebných na riadne zhodnotenie sťažnostnej argumentácie a ústavnoprávnej intenzity sa zameral na zhodnotenie namietanej skutočnosti s dopadom na možné porušenie práv označených sťažovateľom.

11. V napadnutom konaní je kolíznym opatrovníkom ÚPSVaR Lučenec, v ktorého obvode má maloletá trvalý pobyt a fakticky sa tu zdržiava, pričom konanie vo veci samej prebieha na Mestskom súde Bratislava II. K ustanoveniu kolízneho opatrovníka došlo procesným uznesením, ktorým sa upravuje vedenie konania. Ústavný súd vo svojom rozhodnutí, na ktoré poukázal aj sťažovateľ (IV. ÚS 97/2024), uviedol, že ustanovený opatrovník zodpovedá pravidlu vyjadrenému v § 90 ods. 1 písm. a) zákona o sociálnej kuratele, čo sťažovateľka nenapadla, a tým uvedená otázka ani nebola predmetom prieskumu ústavného súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia však následne poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/148/2022 zo 6. septembra 2022, ktorý v bode 28 poukázal na nasledujúce: „V zmysle citovaných ustanovení zákona č. 305/2005 Z. z., miestne príslušným priamo zo zákona na vykonávanie funkcie kolízneho opatrovníka podľa § 31 ods. 2 Zákona o rodine je teda ten úrad práce, sociálnych vecí a rodiny, v obvode ktorého má maloleté dieťa obvyklý pobyt. Pojem obvyklý pobyt náš právny poriadok, ale ani právo Európskej únie nedefinuje. Z pojmu však vyplýva, že ide o miesto, kde sa daná osoba zdržiava s úmyslom dlhodobejšie sa tam zdržiavať, pričom sa vyžaduje i určité trvanie tohto stavu.“ Aj z uvedeného je zjavné, že paralela nastolená sťažovateľom (kontinuita zákonného sudcu a „zákonného“ kolízneho opatrovníka) nie je absolútna. Ústavný súd taktiež zdôrazňuje najmä okolnosť, že ktorýkoľvek úrad práce, sociálnych vecí a rodiny má povinnosť zastupovať záujmy maloletého dieťaťa, a nie rodiča dieťaťa. Sťažovateľ tvrdenú nezákonnosť ustanoveného kolízneho opatrovníka dáva do roviny ujmy na svojich základných právach, čo, zohľadňujúc „záber“ kolízneho opatrovníka orientovaný na záujmy maloletého dieťaťa nemôže ani pri správnosti záveru sťažovateľa dopadať na ním označené základné práva. Sťažovateľ neprodukuje sťažnostnú argumentáciu atakujúcu ohrozenie záujmov zastúpeného maloletého dieťaťa. Ustanovenie kolízneho opatrovníka, v ktorého obvode sa dieťa fakticky zdržiava, ústavný

súd bez poznania odôvodnenia tohto postupu mestského súdu nepovažuje za postup, ktorý je *prima facie* neudržateľný.

12. Ústavný súd poukazuje na svoj už skôr vyslovený názor, že postup súdu pri namietaní kolízneho opatrovníka nie je výslovne upravený v Civilnom sporovom poriadku ani Civilnom mimosporovom poriadku. Samotné vyhodnotenie námietok smerujúcich proti kolíznemu opatrovníkovi ako konkrétnemu orgánu sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately, najmä ak ich súd nepovažuje za relevantné, by sa malo odraziť v rozhodnutí o veci samej. Sťažovateľ tvrdí, že opakovane danú skutočnosť voči mestskému súdu namietal. S uvedeným sa tak bude musieť vysporiadať mestský súd v rozhodnutí vo veci samej, čím sa sťažovateľovi následne otvára škála odvolacieho prieskumu (§ 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku), prípadne nadväzujúceho prieskumu mimoriadnym opravným prostriedkom pre prípad, že mestský súd svoj postup nezdôvodní. V rovine tejto sťažnostnej argumentácie je ústavná sťažnosť podaná predčasne.

13. K návrhu sťažovateľa na zrušenie napadnutého uznesenia ústavný súd uvádza, že predpokladom kasačného zásahu je vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľa napadnutým rozhodnutím. Keďže sa sťažovateľ vyslovenia porušenia základných práv napadnutým uznesením nedomáha, neprichádza do úvahy postup ústavného súdu podľa § 133 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde.

14. Na základe už uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

15. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2026

Peter Molnár
predseda senátu